

miseks, astus teine tuju tühinal lootsikuõisse, hui-
des: „Nüüd ma wiin su kandli ära!” ja sündis
kaldast eemale. Paulik waatas rõemulikult seda
nalja pealt, — älkitselt tööns fange tuul ja
hakkas lootsiku fangele mere poole ajama. „Söua
tagasi!” farjus Heidalla. Neiu katus selle járäl
teha, oli juba peagu rannal, kui tormiks muut-
nud tuul teda jälle läbi mässawa laente ja wa-
hutava wee-woode hoopis suure mere peale ajas.
Meri kohises hirmustaste, taewas kattis end muusta
pilvetega, fangest mõllas torn.

„Heidalla!” lisendas Kuumala suures hädas
ja ieri taretas tal soontes, nägi oli valge nagu
lumi; „tule appi, Heidalla, peasta mind huk-
tuvest.” Ara nörkes ta ja mõla kukkanus ta lõd-
waastand läest.

Ei Heidalla wiibind kauem — lõvijulgusega
heitis ta kohiseva laeneteose ja peagu enese elu-
jätmisega joudis ta, wahwaste läbi wee-woode
võideldes, lootsiku juure, kargas sisse ja ära-
minestades langes Kuumala tema kaenlu. Paulik
pani teda tasast maha, tömbas mõla kätte ja
joudis sel kombel seia saarele.

Kui väga see mees seda ühket neiut armas-
tas, seda ei näitnud mitte üksi tema julge püüd-
mine, teise elu peasta, waid nüsamnia ehk veel
enamigi tema õrn hoolekandmine ja ell kaastund-

mine teise waastu. Et naad otse selle poole saare
olid joudnud, kuus aina föwa kalju ja labtine
liiv oli, siis tundis Kuumala fanget waeriva
külma ja märja läbi. Nuttu kattis mees Kuu-
malat oma mantliga finni ja hulkus siis suures
ahastuses ühest kaljurünlast teise, finni wiimaks
önnelik seal seda koobast nägi, mis nende folme
kiwi kohal oli õnestud. Kütrestie joeküs ta lõ-
distarva neiu juure ja kandis teda ellast oma
süles finna koopasse, rõemustades tema peastmisse
ja kuriwästades tema önnetuse üle. Aga et õrn
naesterahvas ühtepuhku aina külma käes väris-
ses, siis läks Heidalla jälle waatama, kas mitte
kusagilt raagu ehk puutompi ei leiaks, tuld üles-
tegema. Ei ta leidnud mitte märki, ei rohu lib-
legi, ning kuriwalt tulj ta tagasi; — koopas leidis
ta Kuumala pool surnit maas olevat.

„Glad ja veel, Kuumala!” oli ta kurblike
hüidmine. Seal nägi ta oma kannelt maas.
Jalma palju mõlematta wöötis falli mänguriistu,
ühe hoobiga lõi seda puruko ja tegi tükidest hästi
lökendawa tule, mille warjus fallis armuke end
seondada wöös. See naeratas ja unis elu tulj
jälle tema soontesse.

„Heidalla!” hüidis ta ja hakkas ümber lau-
liku kaela, — „Heidalla, ma armastan sind.
Säh, wéta mu süda, siin mu käsi. Ma näen,